

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η παντοειμένης Κινέζες, όταν ελνε ο ενδιαφέροντα κατάσταση, υποχρεώνονται να διαβάσουν σορά βιβλία και να μιλούν για σπουδαία και ψηλά ζητήματα...

—Κατά τής παραμονής τής γεννήσεως, όταν ο πατέρας θέλει να αποζητήσει γνό υιοθεσί, βάσει κάτω απ' το προσέφαλο τής συζήτου τον ένα σκαλιτήρι, ενώ όταν θέλει να κἀμη γνό σορά, βάσει ένα σύγγραμμα του Κομφουζίου.

—Οι Ιάπωνες, όταν πρόκειται να γάνε, κάθονται σε χωριστά τραπέζια, τα όποια ελνε τοποθετημένα γύρω από ένα άλλο μεγαλειότερο, στο όποιο τοποθετούν τα φαγητά.

—Στήν Κεντρική Αφρική, κοντά στη λίμνη Τογκανία, ιστάρεχι μια φύλη θγαγενών, οι όποιο τρέφονται αποκλειστικά με γόρτα.

—Οι Πασιόοι συνηθίζουν να χαιρετιούνται με τή μύτη τους, βροντάς τήν ο ένας με τον άλλο, ανάλογως τής οικειότητος ή τής φιλάς των.

—Στή Βραζιλία το ψηλό καπέλλο ελνε τόσο πολύ διαδομένο, ώστε το μεταχειρίζονται κι' οι χαϊμάληδες.

—Οι κάτοικοι τής Μαδαγασκάρης θεωρούνται ημιώιδεις άρριδο-φάγοι.

—Στήν Κοζιγκάνα προτιμούν τα σάπια κρέατα από τα καλά και άρριδοσκληρόντα με κλοιδία αιμά.

—Οι Τάταροι, όταν θέλουν να προσκαλέσουν κινένα σε τραπέζι, τόν τραθούν από τ' ατί.

—Οι κάτοικοι τής Κεϊλάνης; όταν άνταμώνονται, χαιρετίζονται με τή φράσι: —«Νά χαιρέσει τόν θαντό σου και το κεφάλι σου!»

—Απ' όλες τες φύλες του κόσμου, εκείνοι που έχουν μεγαλειότερη ομοιότητα άνταμεταξύ τους ελνε οι Κινέζοι.

—Στο Μεξικό απ' όλα τα πουλιά προτιμούν για το κρέας του ο... παπαγάλος.

—Στή Βραζιλία το θρησκευτικότερο φαγητό θεωρείται το πλάγι των μυρμηγκιών.

—Στο Σιάμι τα μυρμηγκία τρέφονται κυρίως τηγαντά.

—Η ψιτές άράχνης στη Νέα Καλιφόρνια θεωρούνται ως φαγητό πολυτελείας.

—Στήν Κίνα οι άνθρωποι αγαπούν ξεχωριστά τα ποτάκια, τα όποια μαγειρεύουν κατά διαφόρους τρόπους.

—Στήν Καλιφόρνια τα αυγά τής χελώνας ελνε περιζήτητα ως τροφή.

—Οι Τάταροι άντι νομισμάτων χρησιμοποιούσαν φλοδες μοιριάς.

—Απάνο στις όποιες άποτιπώνουν τη μομφή τόν άρχηγών τους και κάνουν άμα ξεφαινονταν τις έθελαν ως κολοροφία.

—Το νέο έτος τόν Τάταροι άρχίζει το Φεβρουάριο και τήν ήμερα τής προτοκονομιάς όλοι οι κάτοικοι ντινούνται άσπρα, γιατί το άσπρο χρώμα ελνε γι' αυτούς σύμβολο χαράς.

περι γευμάτων, κ' έπομένως το πρώτα ελνε σχετικό... Μιά παρόια από φίλους Πειραιώτες ελνε προσκληθεί σε γευμα, στο Ναϊστάδιο. Όταν όμως έκάθισαν γύρω στο τραπέζι, κάποιος ελνε τήν κακή ιδέα να κἀμη άρδιμμα και να μιλήξει ύστερα μια φωνή:

—Ελμιστε δεκατρείς!

Φαίνεται ότι ή πρόληψης για το μοιραίο 13 ελνε ριζωμένη και στούς πιο μορφωμένους. Ανησήτησαν λοιπόν κ' έβαλαν κλήρο. Ο δεκάτος τρίτος ύφειλε να φύγη, για να μή τραθήξει επάνω του τήν όρηγή τής Μοίρας.

Ο κλήρος έβγαλε τ' όνομα του Ιωάννου Πατακωριαζή, άνωτέροφ άξιωματικό του Ναυτικού (άρχιφροντιστή). Ήταν φυσιογνωμία πολύ γνωστή και πολύ άγαπητή στο ναυτικό μας κόσμο.

Έπρεσε λοιπόν αυτός ν' άποζοοήση από το γεύμα. Άλλ' ο άρχιφροντιστής έθριξε μια ματιά στο καλύτερομένο τραπέζι, ελδε το ψητό γουρουνάκιλο — παραγεμιστό μάλιστα με δούτσια — και άποκρασιτικά ελπε:

—Θά μιλώ!... Έγώ δέν πιστεύω στις πρόληψεις!... Τις περιφρονώ!...

Οι άλλοι δέν μπορούσαν, φυσικά, νάχουν άντίρρηση. Λιγόο του λογαριασμού ήταν. Και άφού αυτός περιφρονούσε τή Μοίρα, ός έκανε καλά μαζύ της.

Το γεύμα τόν 13 φίλων έγινε με πολλή όρεξη κ' έξαφαιτικό κέρσι. Ο 'Ιω. Πατακωριαζής έφαγε για καλά. Άλλά το ίδιο βράδυ, ενώ άνέβανε τη σκάλα του σπιτιού του, έπαθε συγκαλι τής καρδιάς κ' έπεσε νεκρός. Όσοι δέν ελνε πρόληπτικοί, θά το έξηγήσουν ως άλλη σύμπτωση. Άλλά πόσοι δέν ελνε;... Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟΥ EDWART LYTTON

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΧΑ

Ο Κάλχας, ο ξεκουσμένος μάντις, ο σύμβουλος τόν βασιλιάδων, ο πρώτος σοφός τόν Άχαιών, καθότανε μια μέρα κάτω από τόν ίσιο τής κληματαριάς του σπιτιού του και κίτταζε τα σταμπιά τόν σταφυλιών που ήταν έφωμα για τόν τυγύ.

Έξαφνα τόν πλησίασε ή όρραία άνεψιά του ή Χρυσή και του ελεπώς έξω από το σπίτι έστρεψε ένας ύποπτος άνθρωπος γεμάτος κοφελία και κακομοιριά. Ο Κάλχας έθρεξε να πάη να δη ποιός ελνε, όταν άουσε μια φωνή να του λέη:

—Γιατί κίτταζες τα σταμπιά, Κάλχα, άφού το κρασί δέν θάνα δικό σου;

Ο μάντις, που όφρηστηκε για τήν τραχεία και άσθεή αυτή φράσι, βγήκε από το σπίτι και βρέθηκε μπρός στο ρακένδυτο άγνωστο. Ο άνθρωπος αυτός έμοιαζε με ναναγό που κλανιέται σε ξένα άποροφάγια.

—Τι θές έξω από το σπίτι μου; του ελεπ το Κάλχας. Τι λόγια ελν' αυτά που ελεπς; Ουτ' έμένα γνωρίζεις, ουτε τήν άλήθεια. Λικά μου ελνε τα σταμπιά, δικό μου θάνα και το κρασί...

—Εσύ δέν γνωρίζεις τήν άλήθεια, τόν δίκωφε ο ξένος. Μπορεί να πατήσης εσύ τα σταμπιά στο λινό, αλλά δέν θά γεινής το κρασί τους...

—Έθρεις ποιός ελν' εγώ; Ελίου ο Κάλχας, ο κωφερός ίερέας του Άπολόωνα, που στο βλέμμα μου μπροστά σκάνουν το κεφάλι τους κ' οι βασιλιάδες. Φύγε λοιπόν γρήγορα από δω κ' άρρησε τα άνόητα άντεία σου.

Και όμως σου ξαναέλεο πός από το χιπό που κλείνονα αυτά τα σταμπιά δέν θά σοφ όροσητα το ζελή ούτε μια σταλιά...

—Ελσι κ' εσύ μάντις; τόν ρώτησε ο Κάλχας εϊφωικά. Άλλά δες τα ποίκα σου, δες και τα δικά μου. Άπό πού έμιας πός οι μάντιεις ελνε κωφελήδες; Μήπως γυρεύεις δουλειά;

—Όχι. Όταν θέλω, βρίζω άοκετή στην πόλι. Άλλ' αν σοφ χρειάζεται δουλος για να φύλη τ' άπέλια σου, τήν ήμερα που θά πάη από τόν καινοόγγιο μοδστό, όπως πιστεύεις, μπορεις να μ' άγοράσης.

—Καλά. Και πού θά σε βρω;

—Κάθε μέρα βρίζομαι στην άγορά και γυρεύω δουλειά. —Πήγαινε. Όταν τα σταμπιά μου θά μεταβληθόνε σε κρασί, θά σε κάλω και θά γίνης δουλος μου...

Κι' ο άγνωστος ξεαναήρε το όρόμο του σιγά-σιγά... *

Όταν έφτασε ο καιρός του τυγυτού, ο Κάλχας θέλησε να παραθέσει συμπόσιο στους φίλους του και να δοκιμάσει μαζύ τους το μοδστό. Θωρήθηκε τότε τή συμφωνία που ελνε κάνει με τόν άγνωστο κ' έστειλε τους ίπρητες του να τόν βροήν και να τόν φέρον για να λή κ' αυτούς μαζύ με τους άλλους στην ύγειά του νέου κυριού του.

Οι προσκαλεσμένοι ελξαν συγκεντρωθεί πεύ και καθόντους άνάνο σε πολυτελείς έδρες στεφανωμένους με κισσό και με μύρα, όταν μπήκε κ' ο ξένος, κωφελής όπως πάντα, και με όμη πενιμιά.

Τότε ο Κάλχας σηκώθηκε επάνω για να κἀμη τήν πρώτη σπανδή, όπως ήταν συνηθία, και κρατώντας στο χέρι το ποτήρι διαγρήθηκε το περιστάτικό που του ελνε σιμβή με τόν άγνωστο και που προσκαλέσε τα γέλια τόν παριστάμενων.

—Αν μετάνοισες, ο ξένε, ελεπε κατόπι γυρίζοντας πρός το μέφος του άγνωστου, μπορεις να ζητήσης συχώρεσι κ' ελσι έλεύτερος να φύγης. Αν όμως έμιας έμιας άζωια, τότε δέν θά φτιάξω κανέναν άλλο παρά σύ μονάχα, που θά γίνης δουλος μου...

—Σού ελσι ότι δέν θά προτάσης να βρέξης τα ζελή σου μ' αυτό το κρασί, άποκρίθηκε ο άγνωστος. Αν εσύ πιστεύεις το άντιθετο και με περνάς για βλάνα ή για τρελλό, δέν έχεις παρά να λή και θά φωνή ή άλήθεια. Αν άποδειχτή πός έχρις δικη εσύ, θά γίνης δουλος σου. Αν όχι, θά γίνης εσύ δικός μου!...

Τραναχτά γέλια έκακολούθησαν ο' δλη τήν αίθουσα και οι προσκαλεσμένοι δέν μπορούσαν να βασταχούν από τήν εϊθμία τους. Τόσο κωμικά ελξαν βρεί τα λόγια του ξένου.

Κι' ο ίδιος ο Κάλχας γελοίες, γελοίες άκράτητα. Μά ξεφαινα, το σόμα του άρχισε να τρέμει σαν φύλλο που το χιπά ο άνέρος και το ποτήρι του έπεσε απ' το χέρι πριν προφτάση να τ' άγγιξη στο ζελή του. Κλούμισε, τα γόνατά του λυγίσαν, το σαγόνι τόν στράβωσε, τα μάτια τόν δόλωσαν!...

Προσπάθησε να πάη τήν άναπνοή του, μα έννοισε το λαμό του ξερό και σοσιάρησε μπρός στα πόδια του άγνωστου, τραυλιώντας:

—Γεννήθηκε μάντις άνώτερός μου!...

Και ξεψύχησε!...

Τον πλησίασε ή όρραία άνεψιά του Χρυσής και του ελεπ...

